

LUPTA

le combat

Director : Mihai Korne

COSTUL ABONAMENTULUI PE UN AN		
In franci francezi		In alte valute tariful este majorat pentru acoperirea cheltuielilor bancare :
FRANTA	FRF 200	DM 100 - Fr. Elv. 90 - L.St. 25
EUROPA	FRF 250	
Cu avionul :		
AFRICA	FRF 300	USD 45 sau echivalent
AMERICA DE NORD	FRF 300	USD 45 sau CAD 53
ISRAEL	FRF 300	SHEKEL 2560
AMERICA DE SUD	FRF 350	USD 51 sau echivalent
AUSTRALIA	FRF 350	DOL. AUSTRALIENI 60

125, Bureaux de la Colline - 92213 St-Cloud - France
Téléphone : (33-1) 602.29.29 - Télex 270152F
Commission paritaire N° 65481 - C.C.P. : 11 341 71 A Paris

NUMARUL 38

22 mai 1985

MASA ROTUNDĂ DE LA ARA ROMÂNIA 1985

Masa rotundă organizată pe 4 mai la Universitatea Berkeley, în cadrul Congresului ARA și condusă de prof. Andrew Janos cu participarea prof. Daniel Chirot, Vlad Georgescu și Kenneth T. Jowitt a dat prilejul unei foarte interesante discuții privind felul cum este apreciat RSR-ul de cercetătorii americani ai problemelor românești.

Acum un an, la Congresul ARA de la Brown University, specialiștii americani explicau politica conducătorilor RSR prin dorința de a dobândi legitimitatea și independența externă în ciuda limitelor ce le sînt impuse de presiunile sovietice. De data aceasta, la Berkeley, tonul se schimbase cu desăvîrșire.

Prof. Jowitt care, cu ani în urmă, crezuse în autenticitatea încercărilor RSR de a se distanța de Moscova, recunoaște că s-a înșelat. "Un asemenea regim este o nenorocire pentru un popor mîndru pe care îl umilește și este o pacoste pe plan internațional. Partidul comunist român nu a existat niciodată realmente, nici în timpul războiului și nici după, nu e decît o parodie de partid comunist," care nu are nici o bază populară reală. "Nu se poate vorbi nici măcar de un regim Ceaușescu (care nu are nici el nici o bază populară) ci doar de o generație Ceaușescu, o generație care n-a realizat nimic care s-a străduit să realizeze ceva dar a lucrat în gol stabilind legături și comunicații care nu duc nimic și nicăieri, după imaginea canalului."

La întrebarea, de ce subzistă un asemenea regim, răspunsul este că nu s-a găsit pînă acum nici un punct de sprijin intern care să-l zdruncine și să-l constrîngă să evolueze: nici biserica, nici vreo forță ideologică în care nimeni nu crede și nici fracțiuni politice care nu există în interiorul partidului. Poate fi găsit un punct de sprijin într-o opoziție externă? Concluzia conferențiarului este negativă.

Prof. Chirot face o analiză economică arătînd că efortul costisitor pe care l-a făcut România pentru industrializare a eșuat pentru că regimul a încercat să reediteze în a doua jumătate a secolului al XX-lea, revoluția industrială din secolul al XIX-lea.

Analizînd bazele revoluției industriale în lume, prof. Chirot distinge cinci faze: industria textilă 1830, cărbunele 1860 care au fost ambele determinate de Anglia, oțelul și chimia 1870-1900 determinate de Germania, automobilul și bunurile de larg consum, determinate de SUA pînă după 1940 și revoluția electronică după 1970 în care SUA și Japonia se luptă pentru primul loc.

Revoluția industrială pe care RSR-ul a săvîrșit-o e de abia în faza a treia, cea a oțelului și chimiei de la sfîrșitul secolului

POLITICA STATELOR UNITE FAȚĂ DE ROMÂNIA ESTE ATACATĂ AMBASADORUL DEMISIONEAZĂ, SPUNE CĂ LA WASHINGTON SE NESOCOTEȘTE VIOLAREA DREPTURILOR OMULUI ÎN RSR

Este titlul articolului apărut în «International Herald Tribune», scris de Bradley Graham, a cărui traducere o dăm mai jos.

După trei ani și jumătate în care a încercat să convingă oficialitățile de la Washington să-și înăsprească poziția față de România, David B. Funderburck și-a dat demisia din postul de ambasador american la București și a hotărît să dea publicității dezacordul său politic cu înalții funcționari ai Departamentului de Stat.

Dl. Funderburck a cerut, în cursul unui interviu pe care l-a dat luni (13 mai ziarului «Washington Post») revizuirea politicii Statelor Unite și eventual retragerea clauzei-națiunii-celei-mai-favorizate, precum și a altor concesii acordate de Washington guvernului de la București.

România a beneficiat de un tratament preferențial (din partea SUA) începînd de la sfîrșitul anilor 60 pe baza unei politici externe care a fost adesea socotită

trecut, care nu-i deschide nici o perspectivă și a cerut investiții uriașe care se plătesc cu exportul de cereale - produsul agricol cel mai ieftin și mai puțin rentabil.

La cele două analize atît de critice și de pesimiste s-a adăugat și cea a prof. Vlad Georgescu pentru care eșecul înregistrat de RSR în toate domeniile se datorește regimului stalinist fără asemănare în Europa dar și incompetenței cadrelor de conducere, incompetenței ce s-a accentuat după înălțurarea lui Maurer și care face că regimul continuă să-i înlătore pe toți cei care ar putea umbrî perechea conducătoare, prin capacitățile lor, fie că este vorba de persoane străine clanului, cum a fost Trofin, fie că fac parte din clan, cazul lui Burtică. În concluzie, Vlad Georgescu încearcă să analizeze reacțiile opiniei publice interne și internaționale precum și pe cea a cancelariilor care au devenit cu mult mai critice și severe față de regimul din București.

Cum era de așteptat, intervențiile din sală și discuțiile care au urmat au fost și ele foarte critice, rămînînd însă deschisă și fără răspuns întrebarea pusă de primul conferențiar și anume cum se explică această particularitate care face din regimul de la București, regimul cel mai hulit din întreaga Europă.

Dezbateră a scos în evidență, ca un fapt de necontestat totală absență a unei legături între ideologia comunistă și populație, această absolută lipsă de convingere caracterizîndu-i chiar pe membri de partid și pe cei care execută.

ca fiind diferită de cea a Moscovei. Însă dl. Funderburck consideră că independența României este exagerată și că legăturile sale cu Uniunea Sovietică sînt cu mult mai strînse decît vor s-o recunoască cei care fac politica la Washington.

Mai mult chiar, spune el, comportamentul României în problema Drepturilor Omului precum și refuzul de a face reforme interne reprezintă o bătaie de joc la adresa obiectivelor politicii Statelor Unite.

De pildă, spune el, în aparență, România dădea de curînd, impresia că se conformează dorințelor Statelor Unite de a ameliora condițiile de emigrare. Sute de persoane au obținut autorizația să părăsească România și au inundat ambasada Statelor Unite cu cereri de viză.

Dar cercetînd problema mai îndeaproape, funcționarii americani și-au dat seama că au fost păcăliți de președintele României, Nicolae Ceaușescu. Multe din persoanele cărora li se dăduseră autorizația să plece nu aveau calificările necesare pentru a fi admise în Statele Unite.

"Am fost păcăliți de Ceaușescu" a spus dl. Funderburck. "De fapt el ne-a copleșit cu persoane ca un fel de mini-Mariel" referință la "podul de vase" făcut de cubani către Satele Unite în 1980.

"Sute din cei cărora li se dăduse dreptul să părăsească România erau răufăcători. În același timp, mulți dintre cei care voiau să plece continuă să aștepte autorizația oficială de a părăsi țara."

În continuare el a adăugat: "Ceaușescu încearcă să dea vina pe noi. La conferințele despre Drepturile Omului, cu scopul de a neutraliza problema emigrației, românii ne spun acum, "uite, voi nu puteți să ne criticați că nu lăsăm să iasă destule persoane deoarece mulți din cei cărora noi le-am autorizat deja plecarea continuă să aștepte autorizația de intrare în SUA."

Și adaugă: "Românii întrebuințează o expresie de mahala, șmecher, care e folosită pentru a indica pe cineva care este sîret, lipsit de scrupule și descumărit. Această expresie se aplică întru-totul guvernului de la București."

Dl. Funderburck are 41 de ani și este un fost profesor universitar de istorie care are legături cu senatorul Jesse Helms, un senator republican conservator din Carolina de Nord. El a fost numit ambasador în 1981. Vorbește românește și a studiat (urmare în pag.3)

A GENDA

Pe 6 mai s-a întrunit CC-ul plus responsabilii cu organizarea muncii, directorii agricoli județeni, conducerea ministerelor și organizațiilor de masă. Zarvă mare, neobișnuită, ca să se constate că planul primelor patru luni, făcut și refăcut, n-a fost îndeplinit, fiindcă n-a fost "mai multă fermitate și răspundere în respectarea disciplinei de plan". Dar disciplina, bat-o vîna, nu este singurul cusur. "Din dezbatere a reieșit preocuparea insuficientă a conducerilor unor ministere, centrale și întreprinderi, precum și a unor organe locale de partid pentru asigurarea tuturor condițiilor necesare îndeplinirii planului la toți indicatorii și recuperării într-un timp cât mai scurt a nerealizărilor din primele luni ale acestui an."

Ca de obicei "s-a indicat să se introducă în planul pe luna mai și programul de recuperare a restanțelor înregistrate pînă în prezent, astfel încît să se acționeze pe baza unui plan unic..." și "s-au cerut întărirea ordinii și disciplinei la fiecare loc de muncă, asigurarea supravegherii corespunzătoare a instalațiilor, exigență și fermitate față de cei care încalcă normele..." și el "a subliniat că nu poate fi admis spiritul concesiiv existent în unele județe și ministere, că respectarea legilor, a disciplinei și ordinii, realizarea exemplară a atribuțiilor de serviciu constituie o cerință primordială..."

De cităva vreme tot indică, cere și subliniază dar el vorbește el aude. Nici ai lui nu-l mai iau în serios. Sigur, Securitatea poate urmări și aresta, poate menționa teroarea, poate împiedica pe părintele Calciu sau pe Dorin Tudoran să plece din țară dar e mai greu să faci să meargă economia. Că doar n-o să-i pună pe băieți să lucreze... nu corespunde aptitudinilor!...

★

La 9 mai, ziua independenței, Ceaușescu n-a vorbit. A vorbit Manea Mănescu, cu mult mai scurt dar tot fără interes. Interesul e tăcerea lui Ceaușescu.

★

În 16 și 17 mai s-au întrunit, la grămadă, trei congrese la București: Congresul al XII-lea UTC, a XIV Conferință UASCR (Uniunea studenților) și a V-a Conferință națională a Organizației pionierilor.

La Congresul UTC a participat și Nicolae Ceaușescu care, ca de obicei, a luat cuvîntul prelung și a făcut tot felul de bilanțuri. În două pasaje Ceaușescu combate șovinismul, naționalismul, antisemitismul și rasismul în general, "în orice formă s-ar manifesta el". După care continuă atacind: "manifestările șoviniste și naționaliste ale cercurilor imperialiste reacționare, care întotdeauna încearcă să dezbine oamenii muncii, tineretul de diferite naționalități, pentru a-i putea asupri și domina..." Să fie oare problema naționalităților așa de acută?!

Dintre cifrele pe care le-a pomenit apoi relevăm două: UTC-ul are actualmente aproximativ 4 milioane de membri care reprezintă 80% din tinerii între 14 și 30 de ani.

Amintim că în timp ce Nicolae este secretarul PCR și Nicu Ceaușescu cel al UTC-ului, Poliana Cristescu (nora președintelui) este președinta Consiliului Național al Organizației pionierilor. În felul acesta din leagăn în mormint copii, tineri sau bătrîni nu scapă de familia Ceaușescu.

VIZITE

La întoarcerea de la Moscova unde obținuse un sprijin economic important și după ce a fost la Sofia, Ortega Saavedra, președintele Republicii Nicaragua s-a întâlnit la București cu toată echipa RSR: Ceaușescu, Dăscălescu, Ștefan Andrei, Ștefan Birlea și Suzana Gîdea.

Prezența lui Birlea, responsabilul cu planificare, denotă că România va fi una din țările din CAER să dea sprijin economic important regimului "revoluționar" din Nicaragua.

Ajutorul are ca prim efect neutralizarea blocadei economice anunțată cu câteva zile mai devreme de SUA. Se știe că la sprijinul direct dat de URSS regimurilor prosovietice din lumea a treia, se adaugă de cele mai multe ori un sprijin de aceeași importanță dat de celelalte state ale pactului de la Varșovia. Cum în cazul Americii Centrale rolul RSR-ului este de prim plan, putem bănuși că și sprijinul economic va fi proporțional mai important decît cel dat de alte state comuniste.

Participarea Suzanei Gîdea, responsabilă cu educația și cultura socialistă, presupune că RSR-ul va juca un rol și în formarea cadrelor "revoluționare" - acordînd burse studenților din Nicaragua sau trimițînd tehnicieni.

Ortega a mai vizitat și Ungaria, Cehoslovacia, Polonia și RDGermană, precum și, în Europa de Vest, Franța și Italia. Din declarațiile pe care le-a făcut ulterior, reiese că aceste două țări vor continua schimburile economice cu Nicaragua, în ciuda embargoului SUA. Ortega nu a precizat ce mărfuri va cumpăra din Franța și Italia dar a exclus furniturile militare. În schimb, din RSR sînt șanse să primească arme pentru lupta contra gueriile.

A mai fost la Ceaușescu ministrul de externe turc - ca să pregătească vizita președintelui Turciei la București - cîțiva oameni de afaceri americani pe care i-a primit asistat de o duzină de miniștri și de consilieri, Mănescu, Oprea, Pășan, Pungan, Gîdea ș.a.m.d. Ceaușescu le-a cerut stabilirea unor acorduri comerciale pe termen lung, cel puțin pe 5 ani, și cooperarea pe toate piețele: SUA cu banii și tehnica, RSR cu tirnăcopul și manopera...

Viceprimministrul din RDG a venit să pregătească viitoarea vizită a lui Ceaușescu în Germania răsăriteană.

Discuțiile cu o delegație parlamentară din Cipru îi vor permite lui Ceaușescu să se afle în trabă cînd va sosi președintele Turciei. Nu este însă zis că acesta se va sinchisi de dorințele viitoarei sale gazde de a juca un rol de împăciuitoare.

Cu ministrul de externe al Columbiei, care a venit la București, RSR-ul încearcă să dezvolte legăturile nu atît de mult din considerente economice cît pentru a putea interveni în problemele Americii de Sud.

După 20 mai sînt așteptați la București regele și regina Spaniei ca să întoarcă vizita făcută de perechea Ceaușescu de acum cîțiva ani, în Spania. Deși Spania are o tradiție comunistă veche și nu dintre ce-

PROTOCOLUL COMERCIAL URSS-RSR PENTRU ANUL 1985

De curînd, la Moscova, URSS și RSR au semnat Protocolul de schimburi comerciale pentru 1985 care se bazează pe înțelegerile din iunie 1984 și pe declarațiile ultimei conferințe economice de vîrf a țărilor membre ale COMECON-ului.

Angajamentele decurgeau din Acordul între URSS și RSR pentru cîincinalul 1981-1985, din Programul complex de adîncire și de dezvoltare al integrării socialiste a țărilor COMECON-ului și di programul pe termen lung de dezvoltare al specializării și al coproducției dintre URSS și RSR pînă în 1990.

Uniunea Sovietică rămîne principalul partener comercial al guvernului de la București. Volumul schimburilor atinge 4 miliarde de ruble anual (import + export) și depășește cu 17% cifra prevăzută în cîincinal. URSS este din ce în ce mai îndatorată (pe hîrtie) față de RSR, ceea ce corespunde unui jaf organizat.

URSS va livra României în 1985 combustibili și materii prime: cărbune cocsificabil și termic, petrol, minereuri siderurgice și bumbac, cit și produse chimice, laminate feroase și neferoase.

RSR va primi și cota care îi revine din producția uzinelor construite în colaborare în URSS, în cadrul acordurilor de integrare ale COMECON-ului, precum energie electrică, gaz natural, feroaliaje, pastă de hîrtie și amiantă. Materialul elaborat livrat României cuprinde: mașini-unelte pentru decupajul metalelor, echipamente energetice și miniere, nave și echipamentul lor, material aeronautic etc.

RSR fiind principalul furnizor de material mecanic al Uniunii Sovietice, el va spori livrarea de mașini și echipamente, în special de motoare electrice, de instalații petroliere, de material rulant pentru căile ferate (vagoane cerealiere etc).

Prezentarea protocolului insistă asupra livrării de către RSR de "mari cantități de articole de larg consum, bine cunoscute pe piața sovietică", adică tot ce lipsește pe masa și în casa românilor.

Grigore FILITI

le mai blînde, are și o tradiție de ospitalitate și de protocol pentru primiri oficiale. Cuplul Ceaușescu, care n-are nici un fel de tradiții dar are în schimb o nemăsurată vanitate, a pricinuit - neputînd sau nevoind să se plieze protocolului - incidente ce au rămas de pomină. De altfel nu e singura ocazie - un fel de a-și afirma personalitatea...

Ambasadorul Statelor Unite, B. Funderbuck, înainte de a părăsi România și-a luat rămas bun de la conducerea RSR. Revenit la Washington a dat un interviu ziarului «Washington Post», în care și-a expus părerea despre Ceaușescu și echipa sa, după patru ani de activitate ca diplomat în RSR. (v. pag. 1 și 3).

...la tîrg

De cînd cu succesele materiale ale economiei RSR, tîrgurile internaționale la care participă România sunt o adevărată jale pentru întreprinderile românești iar la Tîrgul Internațional de toamnă de la București vine numai cine nu poate face altfel, fie că a început lucrări sau are restanțe de încasat. Prevăzător, Dăscălescu a început de pe acum să caute expozanți. Cu prilejul vizitei în Thailanda a invitat o delegație să vie la tîrg. Cu aceeași ocazie a încercat să convingă firmele thailandeze (urmăre în pag.3)

POLITICA STATELOR UNITE FAȚĂ DE ROMÂNIA ESTE ATACATĂ

(urmăre din pagina 1)

în România timp de doi ani, în anii 1970, în baza unei burse Fullbright și a altor burse.

Dl. Funderburck a spus că nu și-a dat demisia din motive politice ci din motive personale și familiale pentru că să se reîntoarcă la Universitatea Campbell din Carolina de Nord și să predea cursuri de studii guvernamentale. El are de asemenea de gând să scrie și să facă conferințe despre România.

Într-o scrisoare în care președintele Ronald Reagan îi acceptă cu "mult regret" demisia este exprimată aprecierea față de eforturile domnului Funderburck "de a ameliora situația Drepturilor Omului în România" și i-a mulțumit felicitîndu-l pentru "apărarea hotărîtă a intereselor de securitate națională în Europa."

Confirmarea dlui Funderburck, în 1981 ca ambasador al Statelor Unite, din partea Senatului a dat prilejul unor controverse în jurul declarațiilor făcute de viitorul ambasador în 1978 într-un pamflet în care vorbea de "prezentarea eronată a comunismului" în universitățile din USA și acuza Departamentul de Stat că nesocotește problema Drepturilor Omului în Europa de Est.

El a spus că părerile sale au fost susținute de majoritatea principalilor funcționari ai ambasadei SUA de la București.

Acuzînd Departamentul de Stat că nu acceptă păreri diferite în cadrul său, dl. Funderburck a spus că un anumit număr de funcționari ai ambasadei care trebuiau să fie transferați, au obținut posturi mai puțin importante de cît cele pe care le meritau, fiindcă au criticat politica Departamentului față de România. "Spre pildă, doi din ambasadă, au fost mutați recent în niște posturi la Washington unde vor fi în afara circuitelor principale", a spus el. Au fost mutați în posturi unde nu pot să apară în public și unde pot fi controlați. Cariera lor pare să fie în impas.

Un funcționar al Departamentului de Stat, Edward Djerejian, răspunzînd declarațiilor dlui Funderburck, a spus că "în conformitate cu o veche politică" ce care există deja din 1970, "divergențe de opinii creatoare sînt un lucru încurajat de Departamentul de Stat".

Dl. Funderburck s-a referit la o "rețea" de funcționari aparținînd în primul rînd Departamentelor de Stat și Comerțului incluzînd, de asemenea, pe cîțiva din "Central Intelligence Agency", care, a spus el, au înlăturat sau minimizat dovezi furnizate de ambasada de la București.

Aceste dovezi, a spus el, indicau legăturile economice crescînde între România și Uniunea Sovietică, prezența unui mare număr de funcționari sovietici nemiștari în țară, transferul către Uniunea Sovietică a tehnologiei pe care România a obținut-o în Occident și poziția Bucureștilui ca un mare exportator de arme.

Privitor la prezența sovietică, dl. Funderburck a spus "oamenii noștri au constatat prezența unui mare număr de sovietici în România ceea ce nu constituia o veste prea bună pentru funcționarii de la Washington."

"Din propria noastră inițiativă" a spus el, "am cercetat registre, am verificat la școli, am înregistrat numerele mașinilor și am ajuns la un număr ridicat de rezidenți sovietici, printre care și pe agenții sovietici din fabricile românești care controlează exportul către Uniunea Sovietică."

Aceasta ar fi trebuit să fie o indicație cu privire la cooperarea sovieto-română care este mult mai strînsă decît a fost raportată în trecut și că România este un partener cu mult mai fidel al Pactului de la Varșovia decît se bănuiește. Numai că această informație a fost ignorată.

Multe din dovezile pe care le-am transmis au fost nesocotite și ignorate, a adăugat dl. Funderburck. "Au încercat să denigreze o bună parte din materialul pe care l-am furnizat."

Politica Statelor Unite către România a fost bazată pe premiza că afirmația publică de independență a politicii duse de dl. Ceaușescu, care conduce România din 1965, față de Moscova, este realmente supărătoare față de Uniunea Sovietică și reprezintă un exemplu pozitiv pentru celelalte națiuni din blocul de Est.

Dl. Ceaușescu a criticat invazia sovietică în Cehoslovacia și în Afganistan. Țara sa este singurul membru al Pactului de la Varșovia care refuză să accepte trupe sovietice pe teritoriul său pentru manevre și care nu trimite trupe pentru exerciții comune...

Dl. Funderburck afirmă că alte țări occidentale sînt mult înaintea Statelor Unite în ceea ce privește reconsiderarea atitudinii odinioară favorabile față de România.

A văzut rapoarte diplomatice care se exprimau în termeni din ce în ce mai critici față de România, printre mai multe state din Europa occidentală. Raportul unui funcționar dintr-o țară europeană neuită care a vizitat mai toate țările din blocul de Est ajungea la concluzia că România se comportă cel mai prost în respectarea Drepturilor Omului și în ceea ce privește condițiile generale.

"CONDIȚIILE PRECARE DE VIAȚĂ CONTINUĂ..."

Constată un ziarist de la «Christian Science Monitor» care a vizitat recent România.

"Odată cu venirea primăverii, singurul semn vizibil în evoluția crizei economice din România este ridicarea interdicției în circulația autoturismelor personale.

Deși un comunicat al guvernului susținea că criza a fost depășită, în realitate, cozile din fața magazinelor nu s-au micșorat, aprovizionarea populației n-a fost ameliorată, iar lipsa de căldură și lumină a rămas aceeași în întreaga țară."

Comparînd situația din România cu cea din Polonia, ziaristul constată că în ciuda restricțiilor de consum și a ridicării prețurilor, "polonezii n-au fost nevoiți să îndure severul regim impus românilor începînd din anul trecut. În Polonia, guvernul generalului Jaruzelski întîmpină încă rezistență, atît la scenă deschisă cît și din partea mișcărilor de opoziție clandestine. Faptul că nimic asemănător nu s-a întîmplat în România se poate datora faptului că regimul lui Ceaușescu exercită o supraveghere mai dură și mai represivă asupra populației decît în oricare altă țară răsăriteană."

Urmează descrierea, incredibilă, pentru un cititor occidental a privațiunilor la care au fost supuși românii în timpul iernii trecute. Printre cele deja cunoscute, ziaristul notează "Cetățenii cu tîrnăcoape și cazmale au fost nevoiți să țină locul utilajelor mecanice de

curățare a zăpezii, pentru economie de combustibil".

"Condițiile precare de viață continuă, deși un comunicat oficial publicat de Știința din 1 februarie anunța că economia românească a depășit dificultățile. Același comunicat anunța că rezultatele obținute în 1984 au fost cele mai bune din actualul cincinal. S-a susținut că aceste îmbunătățiri vor schimba sensul declinului înregistrat în ultimii patru ani. Comunicatul din Știința vorbea de asemenea și de obținerea unei ușoare creșteri în producția bunurilor de consum, precum și de cea mai bună recoltă din istoria țării. S-a arătat însă că națiunea nu a reușit să realizeze planul în 50 de ramuri industriale, de la industria cărbunelui la cea a materialelor de construcții. Producția de cărbune a fost cu 25% mai mică decît cifrele de plan. În agricultură au existat mai multe zone care nu și-au realizat producția scontată de cereale."

FARA COMENTARII!

"Profesorul de istorie care își propune să abordeze o temă de educație ateistă, de combatere a credințelor religioase, va explica elevilor cu multă răbdare, cu tact pedagogic, folosind un limbaj adecvat vârstei lor și gradului de pregătire, că religia a apărut în Comuna primitivă, cînd forțele de producție se aflau într-un stadiu foarte înăpoiat..."

"Sarcinile formative ale educației materialist-științifice și ipostaza 'reeducatoare pe care o are această educație încărcată de învățămîntul cu nobila responsabilitate de a organiza și desfășura un proces riguros științific ... continuu. ..., convergent, cu participarea tuturor cadrelor didactice ..., ofensiv, cu grijă de a aduce fără întrerupere un plus de demitizare și de laicizare a miturilor și practicilor (mai ale, ceremonialurilor) religioase... preponderent formativ, prin cultivarea modelelor de gîndire ..., participativ, prin asimilarea valorilor etice ale socialismului... prin atașamentul față de politica și față de conducerea partidului, patriotismul și alte înalte trăsături..."

(Tribuna școlii, 23 martie 1985)

(urmăre din pag.2)

să se tolosească de "avantajele și facilitățile porturilor libere Sulina și Constanța cît și de folosirea Canalului." Or fi sau nu porturile singurul lucru liber în România dar nu sîntem convinși că acest lucru constituie un argument ca să facă thailandezii zece mii de km.

Poate însă că un dus și întors pe Canal pentru locuitorii din Bangkok, unde sînt sute de canale este o plăcere mai deosebită... Pentru noi oricum ar mai anima acest drum fără pulbere pe care nu se înghesuie încă nimeni.

Tot la Tîrg și la Canal, Dascălescu i-a poftit pe negustorii din Singapore, din Malaezia.

Dascălescu a mai fost și în Indonezia și Birmania. Pe aceștia însă nu i-a poftit nici la Tîrg nici la Canal, fiindcă nici ei n-au după ce bea apă, așa că o fi fost în schimb de experiență. N-a pierdut ocazia însă să mai pună și lumea la cale: "lichidarea subdezvoltării, reducerea decalajelor dintre țările bogate și cele sărace, trecerea la înfăptuirea noii ordini economice", și mai ales cooperarea în cadrul ONU a țărilor nedezvoltate și în cadrul altor foruri internaționale.

Totalul schimburilor comerciale cu cele cinci țări reprezentau în 1983 mai puțin de 0,5% din întregul comerț exterior al RSR-ului. E drept că nici Dascălescu nu reprezenta mare lucru...

«N-AI NIȘTE UNSEALĂ DE ZMEU?»

Cit un pumn, bătrînă și zbîrcită, tu-
șa Lisaveta lui Rîncenel din Bumbuești îmi
povestește pe-ndelete păsările, frecîndu-și
cu grijă articulațiile ruginite ale genunchi-
lor, care dor fără încetare. Pe cînd scriam
diagnosticul în registrul de consultații o
aud spunîndu-mi:

-N-ai niște unseală de zmeu, domnișorule?
Să-mi ogoesc... Întîi zîmbesc amuzat, ca
de-o glumă bună, dar îmi dau seama că ce-
rerea nu-i în șagă, ci serioasă.

-N-aam, măicuță, dar îți dau în loc "para-
madoane", vitamine și alte leacuri, și-o
să-ți fie mai bine decît cu unsoarea de
zmeu... Bătrîna plecă mulțumită doar pe
jumătate...

La rîndu-mi, o zbughesc pe ușă, bi-
cuiut de vîntul tăios și de ploaia rece. Seară
de toamnă tîrzie, cu gîndul la șezătoarea
din vecini, unde m-aș putea dumiri de co-
medie. Intrînd ca vîfulor, șiroind și dîr-
dîind, curcă plouată, dau "sara bună".
-Lele Smarandă, să vezi ce mi s-a întîmplat
azi. Și-i povestesc din fir a păr... Cum soco-
tești că-i cu unseala asta? Și ce-i cu smei?

Pe Lisandru lu'Poponea îl luă vorba
pe dinainte:

-Zmeul e ca un șarpe, mare citu-i bușteanu.
Are capu cît banița, flocos ca de dulău, gu-
ra mare, încolțată, trup rece și cu solzi...
-Solzii or fi ca de șarpe dar zice unii că-s
de aur ori de argint...completează Gheor-
ghiță Paraipan.

-Aripi are ca de liliac, gușa i se zbate și în
creștet i-a crescut un corn, reia Lisandru.
-Ba n-are aripi, vere! zice Orica cu convinge-
re.

-Ei, acu, are n-are, e tare de spaimă cînd
fluieră, șuieră și se tîrăște nopțile ca bu-
nioară acu. Numai îl vezi cum iasă din scor-
bură de stejer ori de nuc, unde păzește fo-
cul pădurii și comorile tînuite.

-E de rău cînd se înstăpînește pe biserici și
pe sate, că sperie lumea și gonește oame-
nii, zice cu voce gravă nea Din al lui Tiș-
coavă. Și-i tare viclean: vorbește și mo-
mește, te strigă pe nume și, dacă nu răs-
punzi, se vaită amarnic, omenește.

-Și dacă răspunzi? întreb eu

-Dacă răspunzi, te farmecă, te pocește și te
omoară. Da' dacă nu, după ce se vaită, ie-
nește și oftează, ia foc, trosnește ca un tui
și arde, de rămîne din el doar o copitea de
unseală... Dacă l-ai dovedit după miezul
noptii se zbate și moare abia la asfințitul
soarelui. Dacă zici Tatăl Nostru de trei ori
și-ți crucești limba în gură, tăcînd, după
asfințit, răpune la miez de noapte...

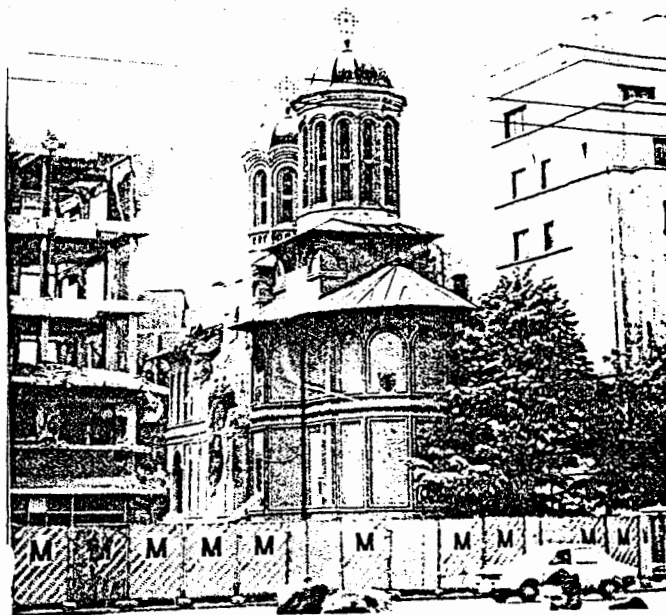
-Da' zmei le zice nu numai la balele astea de
balauri... Tot zmei sînt și ai de bîntuie
noaptea femeile...ăștia-s tineri și coadă,
copite și paică cu aipi, de zboară din nori,
un'le e lăcașul și pină pe pămînt, în nedei
și pe la hore și-n șezători, ca azi la noi.

-Dar nu ne rătăcirăm printre zburătorii aș-
tia cu chip de satană, lea Tiuțo? încerc eu.

-Ba. Da nu-i bai. Că știu eu de la Domnica
Giupena și de la Vîfor Pîloiu, și de la alții
și alte, care or văzut zmei și i-or dovedit
cumu-i cu unseala. Iai din copitea cu surci-
ca rămășița zmeului, care-i ca tocanul ori
sloiu, cu bucați de carne în unseală.
Buuun! Și iai doar unseala și-o mesteci cu
găinaș, cu usturoi și busuioc și-i bună de
romatizme, de betegeală și de blegeală. Da-
că găsești și cornul zmeului îl razi, că-i bun
de ochi și de deochi.

-Da ai noștri ai bătrîni, Tiuțo, intră în vor-
bă și Toader al Oprii, zis Pirjol, cînd tre-
buia să omoare bala, se ungeau cu unseală
de parcă, să ierte don doctor, avea vaccina-

BISERICA ENEI

Fotografia Bisericii Enei, imediat după cutremurul din 1977

Prima biserică, din lemn, a fost făcu-
tă la începutul secolului al XVII-lea, de so-
ția lui Mihai cupețul din Tîrșor, strămoșul
boierilor din Negoiești, și fiica lui Dimitrie
Ianuto, numită probabil Iana. La 1670 bi-
serica a fost închinată de Iana sîrmăgioaica
mănăstirii din Tîrșor.

Biserica din zid a fost clădită între
1720-1724 august 1 (data pisaniei) de Pană
Negoescu mare logofăt, nepot al lui Anto-
nie vodă din Popești și soția sa, Safta. De
la numele bisericii, mahalaua se numea în
sec. al XVIII-lea, a bisericii Ianii.

Cutremurul din 1838 nu i-a cauzat
stricăciuni prea mari. După un raport con-
temporan, cele două turle mari ale bisericii
"nu au pătimit atît cît să amenințe cu sur-
parea". Ținîndu-se seama însă de faptul că

zidurile bisericii nu erau în stare prea bună,
se propune dărîmarea turlor și înlocuirea
lor cu unele mai ușoare, din paianță. Bise-
rica a fost reparată în cîteva rînduri, în
1847, 1897 și 1906. A fost pictată de
Tattarescu la 1868-70. Sub această pictură
se păstrează vechea frescă a lăcașului.

Exteriorul este cel caracteristic se-
colului al XVII-lea... Ferestrele sînt de tip
moldovenesc, identice cu cele de la biserica
Scaune și Crețulescu.

Privită în ansamblu, biserica Ienei
poate fi considerată un exemplu reușit de
arhitectură a secolului al XVII-lea. Înrușită
ca tehnică decorativă și ca sistem construc-
tiv cu bisericile brîncovenești, ea este mai
simplă decît acestea, excelînd prin zvelte-
țea proporțiilor.

(După Nicolae Stoicescu, "Repertoriul bi-
bliografic al monumentelor feudale din Bu-
curești", Ed. Academiei, 1961)

Biserica a fost dărîmată în 1977, sub
pretextul că ar fi fost grav lovită la cutre-
mur. Pentru a avea un argument suplemen-
tar, cînd clădirea din stînga - restaurantu
"Dunărea" -, cu adevărat lovită de cutre-
mur, a fost demolată, o parte din zidur
au fost lăsate, intenționat, să cadă peste bi-
serică.

Fotografia de mai sus, luată imedia-
după cutremur, arată că biserica er-
întreagă și aproape neatinsă.

*

"Nu putem afirma continuitatea unei
spiritualități românești, nu putem susține
că am preluat nealterate tradiția și sufletu
romănesc dacă vom dărîma bisericile car-
le-au exprimat plenar. Nu putem vorbi d
voievozi români dărîmîndu-le ctitoriele, nic
de Mihai Viteazul făcînd să dispară într-
singură noapte Biserica Enei. Nici o crămă
nici o cîrciumă "Dunărea", nouă sau ve-
che, nu poate echivala măcar o singur
poartă din temelii Bisericii Enei...

Fără biserici, fără mănăstiri, sînter
venetici. Cine dărîmă biserici, dărîmă însă
și argumentul durării noastre materiale,
spirituale."

(Cuvîntare rostită de Părintele Calciu, la 1
martie 1978).

Andrei PANDREA

...„Unul din primele acte de guvernământ ale lui Alexandru Ioan Cuza, în 1859, a fost acela de a deschide la Paris, la Propunerea lui Vasile Alecsandri, un birou românesc de corespondenți. Principatele Unite nu aveau prea multă valută de cheltuit, dar primul Domn al Țării Românești considera că este o cheltuială făcută cu folos. Biroul avea o dublă misiune: aceea de a face cunoscută România în Europa și, în același timp, de a transmite știri pentru presa română. Ziariștii care lucrau acolo aveau strânse legături de colaborare cu ziare ca „Le siecle”, „Le Nord”, „La Presse”, „L'Illustration”, „Revue de L'Orient” etc. Alte birouri românești au fost organizate, mai târziu la Torino și Belgrad.

În timpul războiului pentru independența României în ciuda condițiilor dificile pe atunci, presa americană avea, pe fronturile de luptă, 4 corespondenți care transmiteau zilnic știri marilor ziare americane. După primul război mondial, ziarele românești „Universul”, „Curentul”, „Timpul”, „Adevărul”, „Dimineața”, ca și agenția „Rador” aveau corespondenți în marile capitale ale lumii și presa, ca și cititorii din România, erau la curent cu tot ce se întâmpla nu numai în Europa dar și pe glob.

Desființarea presei democratice și instaurarea dictaturii de partid și în acest domeniu, în 1947, ruperea totală a legăturilor cu lumea occidentală pentru o perioadă de un deceniu și jumătate, a însemnat lichidarea profesiunii de ziarist, corespondent în străinătate.

Dar odată cu revenirea la relațiile internaționale ceva mai normale, când agenția sovietică Tass a încetat să mai fie singura sursă de informații pentru Agerpres și ziarele din România, a intervenit și o oarecare schimbare de opică, în sprijinul necesității de a avea ziariști români care să fie martori direcți ai evenimentelor internaționale. La început timid, în câteva țări din Europa de răsărit, apoi în principalele capitale din Vest, în SUA și la ONU, mai târziu chiar în Asia și Africa, au fost trimiși să îndeplinească misiuni permanente. Și majoritatea celor trimiși au făcut eforturi să îndeplinească cu cinste, deși, așa cum vom vedea, nu le-a fost deloc ușor.

La început au fost trimiși ziariști dintre cei mai experimentați și, cum se zice, cu nume făcut, ca Octavian Pallar, Horia Liman, Victor Birlădeanu, Tudor Vornicu etc.

Au existat însă dispoziții „care de la început au alterat misiunea ziaristului român în străinătate. Odată cu trecerea timpului ele s-au accentuat.”

Dacă unui ziarist trimis în străinătate i se cere „să transmită imediat tot ce este nou și interesant, ca știre, și în același timp să elaboreze articole, interviuri pe baza realităților din țara respectivă, instrucțiunile date de partid corespondenților români erau oarecum diferite. Surse de știri Agerpres are din plin. Ea le primește de la agențiile de presă străine, le compară în lumina intereselor proprii ale partidului, de fapt ea știe mai bine decât corespondentul respectiv ceea ce se întâmplă în țara unde lucrează el. Uneori erau chiar așa: unui nu știau limba țării unde erau trimiși, trebuia să aștepte să vină translatorul să traducă imensa cantitate de materiale din care să se poată redacta o știre. Apoi, la București, majoritatea știrilor trebuiau trimise la aprobare și, în final, se spunea: „noi nu suntem așa grăbiți să informăm pe cititori cu știri, pe care, de multe ori el nici n-ar trebui să le aște. Vă închipuiți ce instrucțiuni ar primi astăzi un corespondent român la Varșovia...”

Activitatea corespondentului se limita astfel la „lucrul de comandă” și cu totul de ordine era „prezența românești”. Adică felul în care presa și opinia publică din țara respectivă reflectă diferitele ini-

tiative românești. Se știe că a fost un timp când o anumită politică a Bucureștiului stârnea un oarecare interes, în special în presa occidentală, interes care a slăbit odată cu realinierea totală la politica Moscovei. Dar, la București, se dorea ca orice eveniment politic (care adesea trecea neobservat: cuvântările șefului statului - semnalate uneori doar în câteva rânduri, datorită repetițiilor lor) să fie cit mai amplu comentate și ca, a doua zi, presa română să poată consacra coloane întregi de ecouri. „Avem nevoie neapărat de ecouri”, apărea ca un adevărat SOS pe telexurile corespondenților și ei știau că îi aștepta o zi foarte grea. Ca să-l ajute cât de cât, Agerpresul trimitea, imediat prin telex, o mare cantitate de material documentar, texte în întregime ale unor cuvântări, extrase largi din articole care urmau să apară a doua zi, pentru ca corespondenții să poată pune cap la cap niște citate, reamestecate apoi sub forma unor ecouri. După care, corespondentul începea să alerge să găsească un gazetar, o personalitate care să fie de acord să și le însușească, să le prezinte ca fiind gândurile sale proprii, ca apoi să fie transmise sub formă de ecouri. Pe măsura trecerii anilor, numărul celor care acceptau să ia parte la o asemenea operație dubioasă se reducea, iar sarcina devenea mai dificilă pentru corespondent.

Ca normă pentru cei ce lucrau în Occident se impunea necesitatea de a scrie materiale care să prezinte în culori cenușii fenomene legate de crizele, așa numite ciclice, șomajul, lipsa de locuințe, nemulțumiri, demonstrații. Toate, la dimensiunile pe care le cereau interesele de partid ale momentului, impregnate bine în sos ideologic. Dar nu întotdeauna. Dacă, de pildă, România era interesată să primească un credit mai important de la RFG, tema aleasă de corespondent trebuia să fie una pozitivă. Dar cu grijă. O fabrică de mașini de cusut, o seră de legume și numai în extremis o oțelărie, dacă interese speciale de comenzi o cereau. În orice caz nu ceva care să demonstreze că și capitalismul poate ieși din criză. Dacă tratativele mergeau prost și creditul nu era acordat, corespondentul trebuia să se întoarcă la temele clasice. Bineînțeles că ultimul retuș, îngroșările de rigoare, comentariile mai tipătoare erau făcute în redacție. Cit privește comentariile din țările vecine, ele se făceau mai ales cu prilejul unor aniversări, erau anodine, evitau reformele economice iar accentele erau încălzite după temperatura relațiilor României cu aceste țări. De la Belgrad mai calde, dar fără exemple pe care unii le-ar dori urmate, de la Budapesta mai reci. Mai erau și pile indirecte dar numai la comandă specială.

O altă problemă era „munca de informare”. „Prin munca de informare se înțelege, de multe ori, nu numai ceea ce trebuie să facă un diplomat, ci transmiterea de știri și comentarii, extrase din presă, care, după concepția conducătorilor presei din România, nu pot fi aduse la cunoștința cititorilor, ci sînt inserate zilnic în vastul complex al buletinelor informative, publicate de Agerpres. Acestea poartă ca o sfințită pecete inscripțiile: secret, ultra-secret, confidențial, numai pentru uz intern ș.a.m.d. Într-o savantă repartiziune aceste buletine cu coperti colorate diferit, pentru a nu fi incurcate de serviciile de expediție, se tipăresc în tiraje între 2 și cca 250 de exemplare. Ele sînt expediate sub două peceti de ceară roșie, celor stabiliți în nomenclator, adică persoanelor celor mai importante din ierarhia de partid și de stat.

Dacă se compară aceste buletine cu presa apărută în zilele precedente în orice țară civilizată din lume, se poate constata că nu există nimic secret, confidențial. Deosebirea este că ceea ce cititorul din orice țară liberă poate citi până și în ziarul său local, la București, este rezervat doar pentru doi pină la 200 de aleși. Cit privește

materialele pe care nu le putea trimite decât prin valiză diplomatică, ca să fie reproduse doar în două exemplare, secretul consta în faptul că ele nu trebuiau să ajungă cu nici un preț în minile conducerii supreme de partid. Dece? Puteau să-i enerveze pe tovarășii! Pentru că liderii români de partid doresc ca toate articolele scrise de ziariști străini, despre ei, să fie cit mai pozitive, după cum se spune să nu-i atingă nici cu o floare. Or, ziariștii din lumea liberă nu-s obișnuți cu acest fel de adulare față de oamenii politici, oricine ar fi ei.

Aprecierea activității corespondenților din țările Europei Occidentale depindea uneori și de un factor, să-i zicem așa, monden. Și anume, abilitatea lor de a face față cu succes, la diferitele vizite pe care soțiile, copiii și alte rude ale conducătorilor de partid le făceau la Paris, Londra, Geneva sau Roma. ... În perioada respectivă, depinzând de rangul personajului în deplasare, activitatea profesională era suspendată. Corespondentul și soția sa erau ocupați din zori și până în noapte pentru a transporta, a însoți și a face pe translatorii la muzee, doctori sau coafori...

În sfîrșit, toate au mers cum au mers, mai bine sau mai prost, până în noiembrie 1976 cînd, într-o bună zi, corespondentul Scînteii și al Agerpres-ului la Paris a hotărît, din motive personale sau fiindu-i lehamite de cite văzuse și constatase în colaborarea sa cu conducătorii presei de la CC să nu se mai întoarcă acasă, să se stabilească definitiv în Suedia. Reacția conducătorilor de partid a depășit tot ce se putea prevedea. Peste noapte, toți corespondenții au fost rechemați. Cum s-a ajuns la o hotărît atît de dramatică? Printre ziariștii din București circula următoarea anecdotă: „A fugit Pacepa și, din păcate, securitatea n-a fost desființată, a fugit directorul ITB-ului și autobuzele continuă, bine, rău, să circule; cînd nu s-a mai întors corespondentul de la Paris nu a mai ramas sîmîntă de gazetar român în străinătate. Să fi fost el mai important decît toți ceilalți?” Poate.

Coroborînd relatările mai multor corespondenți, se pare că lucrurile s-au petrecut în felul următor. Hotărîrea corespondentului de la Paris a venit într-un moment cînd sentimentele potrivnice gazetarilor atinseseră o cotă foarte înaltă. De multă vreme era limpede că „acolo sus cineva nu-i iubește pe gazetari”. Sentimentul, sau mai bine zis, resentimentul că gazetarul nu fac tot ce este omenesc posibil pentru ca liderii de partid să fie iubiți de popor, iar inițiativele lor aclamate și urmate, s-a cuibărit puternic în birourile din clădirea CC-ului. Aici se elaborase mai demult un plan pentru înlocuirea tuturor corespondenților români în străinătate cu un grup restrîns de cinci oameni, pregătiți și pentru alte misiuni. Cazul de la Paris a fost considerat ca foarte potrivit pentru declanșarea acțiunii. La o întîlnire la nivelul cadrelor de conducere unde s-a raportat fuga corespondentului, se afirmă că șeful statului ar fi replicat supărat: „Dacă fug ziariștii români din străinătate, retrageți-i imediat”. Prinziind vorba din zbor și considerînd-o hotărît definitivă, micul dictator al presei din București pe acea vreme, supra-numit în batjocură „dumnezeu”, a și trecut la aplicarea ei.

Cu zelul care-l caracterizează, Popescu-dumnezeu a condus personal operațiunile de lichidare a rețelei de corespondenți în străinătate. La 15 noiembrie 1976, el a trimis o circulară în care a cerut tuturor corespondenților să predea imediat mașinile, mobila, cărțile și întreaga arhivă ambasadelor române respective și să se întoarcă imediat acasă. Corespondentul român la ONU a fost chemat, de pildă, în plină sesiune. Act fără precedent față de o instituție cu care România are strînse legături. O singură excepție: Moscova, unde trebuia să rămînă un corespondent itinerant.” (Partea a doua a comunicării în numărul viitor)

Poezile pe care Daniel Boc le reunește în volumul *Neume conduc*, așa cum însuși o dorește într-un succint cuvînt postfață, către un rezultat: poezia. Poezia concepută și definită enescian ca acțiune, nu ca stare, deși pentru cititor efectul pare a fi mai curînd o stare poetică, în implicațiile ei de univers al gîndului și al afectului, decît o acțiune, de la care împrumută o specifică mobilitate conflictuală.

Autorul are complexe ascendențe literare: poezia metafizică, poezia absurdului, dar și muzicală (în special Enescu), "o muzică în loc de orice". Deliberat muzicală e și alegerea titlului, neumă, termen muzical profesional, însemnînd, după dicționar, un semn de notație muzicală fără portativ, utilizat în muzica liturgică medievală sau o parte dintr-o frază muzicală religioasă vocalizată pe ultima silabă.

Cu cîteva excepții, versurile adunate în volum sînt scrise acum două decenii, dar nu ni se pare a afla discontinuități între etapele de creație, ansamblul înfățișîndu-ni-se unitar în dominantă lui. Poezia lui Daniel Boc e analitică, introspectivă, "ipostasuri aluzive, compensatoare pentru generația înmugurită de frig". Autorul se revelează problematic, îngîndurat adeseori pînă la dramatic zbucium, o "ardoare vitală" care îi dă într-un "timp ne-timp" angoasa înstrăinării, "suntem de alte suflete trăiți, noi simulăm că facem", și chiar a totalei desprinderi de sine, "de cine să-mi mai fie teamă, dacă pe mine m-am uitat continuu". Poetul nu pare însă a fi în căutarea seninătății, frămîntarea îl incită la o perpetuă căutare și luptă, "nu sunt vulnerat dar nu sunt liberat de

mine", ipostaze care îl atrag de predilecție. Polii care îl solicită sînt Dumnezeu și dragostea, "vremea e rugăciune și iubire", contopite într-o supremă formă de existență (de exigență) a cunoașterii afective: "Rămînă-mi doar iubirea, Doamne, îngăduie-mi, te rog, iubirea". Alternînd între dorința de împăcare și chemarea neliniștii, Daniel Boc nu pare a crede în împlinirea ideală, în echilibrul desăvîrșit, căci "unde e lumina e și delirul". Astfel înțelegem de ce pentru autor poezia nu e o stare ci o acțiune, o confruntare a contrariilor care, deși s-ar rezolva "prin similitudină", rămîn înghețate în opoziția lor, ca în Psalmul despre polaritatea morții și a poeziei: "Nesigur de niciuna; cînd sucit și cînd drept mă doresc amîndouă pe drumul de muștrări unde iarba-i mai iarbă"...

Într-o continuare polemică a poeziei dadaiste, din ale cărei celebre versuri parafrazează, Daniel Boc are plăcerea jocului cu cuvîntul, căruia îi dă conotații originale, șocante prin juxtapuneri și împecheri și prin care își exprimă cu ironie "disidența" față de ordinea prestabilită la indiferent ce nivel, ordine mecanică, ucigătoare de gînd și închipuire. Este o formă specifică de protest la șablonul și sloganul agresiv, la canon (Nu-s ramuri verzi în codru, Vivariu, De florile mărului, Aspectarium, Imn către disdedimineața iubirii, Bună ziua, căciulă, etc.).

Ascendențele muzicale, slăbiciunea autorului pentru contrapunct (forma variațiune continuă - variațiune integrală, de la Anton Webern citire), și deopotrivă pentru cîntecul lung transilvănesc, se ilustrează cu osebire în Următoarea respirație, piesa de încheiere a volumului, unde într-o construcție (o "invențiune") pe multiple voci e concentrat un întreg roman...

Eternul anterior, subtitlul care ar traduce o precondiționare a prezentului, prezintă un poet al tensiunii intelectuale și afective, un modern nutrit la literatură veche (citatele au o importantă pondere în materia cărții, cu oarecare pedanterie uneori), un poet care dă seamă de tragismul momentului nostru cînd, cu o emblematică imagine, "ochiul planetei a sărit din andreaua văzduhului".

Ileana VERZEA

Daniel Boc, *Neume*. Editions du Graal, Paris, 1984, 186 pag.
N.Red. Prezentat în 1970 la Editura Cartea Românească, volumul a fost respins de Direcția presei cu mențiunea: "nu ne-am putut lămuri dacă, sub formulări mistice, autorul nu ascunde un mesaj instigator".

Întrebare sau răspuns?! Cenzorul de cîndva al Hronicului lui Șincal fusese mai explicit: "Cartea e bună de pus pe foc și autorul între furci".

AMERICAN ROMANIAN ACADEMY JOURNAL, nr 6-7/1985

Ne obișnuisem, de la românimea de peste Ocean, să primim o serie întregă de foi locale, ziare ale diverselor asociații și ligi, publicații cu un caracter literar dar de un interes mai restrîns, scrise adesea într-o limbă "amero-română" foarte pitorească. În ele erau informații de mici festivități românești, adesea înduioșătoare, de furtunoase lupte politice locale pentru preșidenția nu a Americii, ci a uneia dintre multe asociații existente, ni se povestea cu entuziasm de o vizită făcută în țară, pe urmele strămoșilor, în care emoția spontană opera neplăcute apucături daltoniste (fără să mai vorbim de acele foi conduse direct și adesea tipărite acolo). Îmi amintesc cu nostalgie de anunțurile celui "Funeral Home" care ne convingea cit e de plăcut să mori, dacă pompele lunebre care te duc pe ultimul drum sînt de același neam cu tine, și care încheiau totdeauna cu apelul "Call just now!" (Telefonați chiar acum!) Se formase impresia că în America s-au expatriat, cu excepția unor misionari, "cei puși să facă avere", și nici asta n-ar fi rău, desigur, deși mă îndoeșc că numărul miliardarilor americani de origine română e prea mare...

Și totuși știm cu toții că în America există mulți români de ispravă, fiecare în domeniul său, artiști și intelectuali

de mare valoare, începînd cu Mircea Eliade. America imensă părea că-i izolare, îi înghițise. Cînd iată că o serie de semne au început să ne arate că nu e așa. Primele grupări de semne bune s-au constituit - ca pe vremuri acasă - mai întîi în jurul bisericilor (oficine reseriste pe atunci nu erau), și mai ales în jurul Minăstirii "Vatra". Apoi Monseniorul Bîrlea a început să grupeze intelectualitatea în Academia Româno-Americană, cu congrese regulate, sîrbătorind de curînd pe al X-lea (vezi articolul lui M.Korne din LUPTA nr. 37).

Academia a publicat la început un buletin, transformat apoi în revistă din ce în ce mai amplă, dublată de o serie de monografii remarcabile.

Numărul de care ne ocupăm aici conține în primul rînd comunicările de la cel de al IX-lea Congres al Academiei (1984), la care au participat români de pretutindeni, ca și profesori americani (printre care Y.Malkiel, cel mai mare romanist al SUA). Majoritatea lucrărilor privesc probleme de literatură și cultură românească, în primul rînd contribuția românilor la cultura occidentală: George Enescu (L.Wallfisch), Mircea Eliade (Ionel Jianu și M.L. Ricketts), Emil Cioran (Sandu Stolojan și L.M. Arcade), Șt.Lupașco (G. Yvette Thomas și L.M. Arcade), Eu-

gen Ionesco (Cl. Abraham, Monica Popazu). Două articole tratează probleme de lingvistică (Y. Malkiel despre problemele latinității la Dunăre și Maria Manoliu-Manea, actuala președintă a Academiei, despre româna americană), alte două, chestiuni de folclor (M.H. Beissinger și Eugen Ușeriu). Problemele intelectualității românești fac obiectul lucrărilor prof. Nicolae Timiraș (nepot al lui Ion Creangă și vicepreședinte al Academiei) și a lui Zeno Cămpăno. Șerban Sturdza se ocupă de influența franceză și germană asupra culturii române în secolul al XIX-lea, iar George Duca comunică din "Cronica unui român în secolul XX". În sfîrșit - last but not least - Ion Manea, redactorul și editorul revistei, face o analiză acidă a presei reseriste a cărei existență (nu materială ci funcțională) e pusă sub un mare semn de întrebare. (Îmi amintesc că în țară se spunea nu "Direcția Presei"/cenzura ci "Direcția Presiunii") Poezii semnează Șt. Munteanu, N. Petra și, în engleză Mihaela Ghelmegeanu. O contribuție majoră, de o natură specială, a culturii românești de după război - poezia închisorilor (pe marginea antologiei editate de Zahu Pană) face obiectul unei prezentări de C. Poghiric. Foarte reușite reproduceri aerează întregul volum.

O rubrică bogată o constituie știri-le despre activitatea Academiei, scrisori primite de președinta Academiei (una privind problemele Basarabiei) și de redactorul revistei, lista membrilor Academiei etc. Ca supliment este dată traducerea engleză a părții despre evenimentele de la 23 August 1944 din binecunoscuta carte a Nicolettei Frank.

Remarcăm cu plăcere înaltul nivel științific, cu adevărat academic al revistei și îmbinarea lui fericită cu o adevărată rigoare - am spune - mai ales morală: nici un fel de compromis cu persecutorii culturii românești, dar o ținută înaltă, în afara polemicii pătimașe și sterile. Așa cum spunea prof. Maria Manoliu Manea, Academia, în egală măsură română și americană, își are politica ei (policy), dar nu face politică (politics).

Urăm revistei și seriei ei de monografii noi succese.

Cicerone POGHIRC

Revista poate fi comandată la:
A.R.A 4310 Finley Avenue
Los Angeles California 90027 SUA.

INSTITUTUL DE CERCETĂRI AL
ACADEMIEI ROMÂNĂ-AMERICANE
SECȚIILE

- I.Arte plastice - prof. Ionel Jianu
- II.Drept și Administrație-
- III.Economie -
- IV.Educație și Învățămînt - dr. D. Amzăr
- V.Filozofie și Religie - prof. Ricketts și părintele D.Ichim.
- VI.Folclor - dr. Andrei Pandrea
- VII.Istorie - prof. Paul Quinlan
- VIII.Lingvistică - prof. Glanville Price
- IX.Literatură - dr. Leonid Mămăligă și dr. Cornelia Comorovski.
- X.Muzică - prof. Yolanda Mărcoulescou-Stern
- XI.Presă și Mass Media - dr. Ion Manea
- XII.Științe Medicale și Biologie - dr.Ion Vianu
- XIII.Științe Politice - Ion Rațiu
- XIV.Științe Pozitive -

Numărul de teme alocate unei secții va fi, pentru început, limitat la trei. Adresa Institutului de Cercetare este: Mircea Ionnițiu, A.R.A Research Institute, P.O. 296 Woodland Hills, C.A. 91365 USA

Viitorul Congres ARA va avea loc la mijlocul lunii mai 1986, la Universitatea din Boulder (Colorado) USA. Cei care doresc să prezinte comunicări sînt rugați să-și anunțe tema în scris în așa fel încît să ajungă organizatorului prof.Mircea Fotino, cel tirziu pînă la 15 septembrie 1985.

Adresa este: Mircea Fotino, 685 10thstreet, Boulder, Colorado 80302 USA.

MANIFESTAȚIA DE LA GENEVA:

«40 DE ANI DE VIOLARE
A DREPTURILOR OMULUI
ÎN ROMÂNIA»

Centrul Internațional Permanent pentru Promovarea și Învățămîntul Drepturilor Omului în Elveția (CIPEDH), a organizat în ziua de 11 Mai, la Geneva, o manifestare cu tema «40 de ani de violare a Drepturilor Omului în România».

Marele amfiteatru Rouiller al Universității din Geneva era neîncăpător pentru numeroasa asistență: exilați români din Elveția, Franța și Germania, reprezentanți ai presei și ai altor comunități de exilați.

Cuvîntul de deschidere și urarea de bun venit au fost rostite de Nelida Zumbstein, președinta CIPEDH.

A urmat un serviciu religios, oficiat de preotul refugiat Damian Ionescu, în memoria tuturor deținuților morți în lagărele, închisorile și azilele psihiatrice ale regimului comunist din România.

După ce Lucia Tudori, secretara CIPEDH a explicat menirea Centrului și scopul manifestării, au luat cuvîntul reprezentanții diferitelor organisme românești din exil, ca și persoane individuale care au abordat situația Drepturilor Omului din România, sub diversele ei aspecte.

Părintele Ursache a vorbit despre persecuția religioasă aplicată tuturor cultelor din România, cu precădere Bisericii Greco-Catolice.

Arh. Ștefan Gane, președintele Asociației pentru apărarea monumentelor și ansamblurilor istorice în România, a vorbit despre ireparabilele distrugerii ordonate de conducerea de la București și însușite de unii arhitecți din țară, despre voința regimului de a anula memoria culturală și religioasă atât a românilor cît și a minorităților naționale din România. El a lansat un apel patetic celor prezenți pentru a sprijini Asociația pe care o conduce în vederea opririi desființării patrimoniului cultural din România.

Regimul din România se află într-o continuă stare de război îndreptată împotriva populației. De aceea refugiatul român în Occident este un evadat din acest război în care toate armele se află în mîna autorităților, a spus scriitorul Virgil Tănase.

Situația populației românești din Basarabia, supusă unui proces forțat de deznăționalizare, a fost evocată de politologul George Ciorănescu.

Vladimir Krasnoselschi, pormind de la exemple concrete, a vorbit despre opresiunea muncitorilor din România.

Radu Câmpeanu, președintele Asociației foștilor deținuți politici din România, a prezentat legislația opresivă din România de astăzi. A descris apoi procesul de naștere al represiunii și gravele consecințe pe care, prin actul lor de a se refugia în Occident, le-ar avea de suportat aceia care ar fi nevoiți să se reîntoarcă în țară. În încheiere, vorbitorul s-a referit la situația scriitorului Dorin Tudoran și la soarta lui Radu Filipescu.

Cicerone Ioanițoiu, secretarul general al Consiliului Național Român a evocat drama pe care România o suportă de 40 de ani.

Dumitru Ionescu a dat citire unui material privitor la situația deținuților politici din România, de-a lungul perioadei regimului comunist.

Doru Novacovici, secretar general al *Uniunii Mondiale a Românilor Liberi* și Gheorghe Mazilu au vorbit fiecare despre propria sa experiență de fost deținut politic în România, experiență care a stat la baza cărților pe care le-au scris și publicat în Occident.

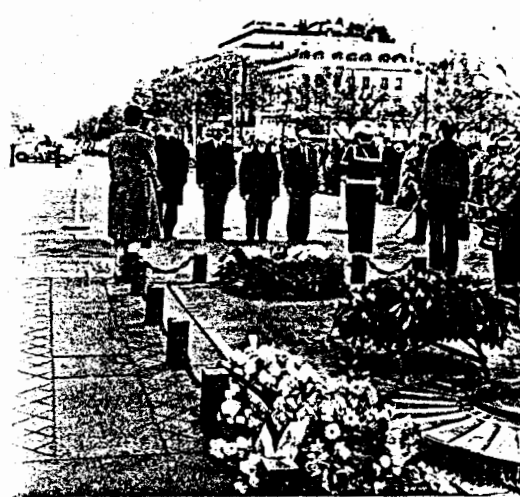
Faptul deosebit l-a constituit prezența grupului «Le Pavé» din Elveția, compus din elevi de liceu care și-au propus ca scop

10 MAI LA PARIS

Românii liberi din toate colțurile lumii au sărbătorit ziua de 10 MAI, Ziua Națională a Românilor.

La Paris Episcopia Ortodoxă Română din Europa Occidentală a oficiat un TEDEUM la Biserica Ortodoxă din Jean de Beauvais. Au fost depuse coroane de flori la Mormîntul Soldatului Necunoscut de la Arcul de Triumf, în ziua de 10 mai de către Consiliul Național Român și în ziua de 11 mai de către Comunitatea Românilor din Franța, împreună cu Biserica Ortodoxă și Catolică, Asociația Foștilor Deținuți Politici din România și Asociația Foștilor Combatanți. La toate aceste manifestări au luat parte un mare număr de români liberi din Paris.

Poate că la anul, ca să ne cinstim Ziua Națională, vom împleti florile unei singure coroane, chiar dacă o vom depune tot la Arcul de Triumf din Paris...

Fotografie a festivității de la 11 mai 1985

IMPORTANTA SOLEMNITATE MASONICĂ ROMÂN-UNGARO-POLONEZĂ

Dînd curs unei inițiative a Supremului Consiliu al Ordinului Masonic Român, conducerea acestuia a luat decizia de a sprijini Ordinul Masonic Ungar și Ordinul Masonic Polonez care nu dispun de Supreme Consilii Naționale, în dorința lor de a promova constituirea unor cadre viitoare de grade superioare masonice.

Această acțiune a Supremului Consiliu Român - care confirmă spiritul tradițional de solidaritate între corpurile masonice - s-a bucurat de un ecou favorabil pe lîngă forurile masonice superioare internaționale.

Ca urmare, în localurile din rue Puteaux, puse în mod obișnuit la dispoziția Supremului Consiliu Român de către Supremul Consiliu Francez, a avut loc la 24 aprilie ceremonia promoției unui lot unguresc și unui lot polonez de aspiranți la primele grade superioare masonice. În mod excepțional, pentru a sublinia importanța istorică a acestui eveniment, consacrarea acestor aspiranți a fost efectuată, personal, de către Marele Comandor al Ordinului Masonic Român - dl. Marcel Schapira - în prezența a numeroși reprezentanți francezi și străini ai Ordinului Masonic.

În cuvintele pronunțate cu acest prilej s-a subliniat semnificația acestui act care pune premisele reconstituirii unor viitoare structuri superioare a Ordinului Masonic Ungar și Polonez cu concursul și protecția Supremului Consiliu Român.

Reprezentanții grupului ungar și polonez au mulțumit în cuvinte vibrante adresate Supremului Consiliu Român pentru acest act de înaltă ținută frățască în favoarea lor.

Festivitatea s-a prelungit și încheiat printr-un banchet care a reunit într-o ambianță frățască pe toți participanții la acest eveniment.

Dl. Ion Rațiu a depus în numele *UNIUNII ROMÂNILOR LIBERI*, pe 9 mai, la Conferința de la Ottawa, asupra Drepturilor Omului în cadrul procesului de verificare a acordurilor de la Helsinki, «Scrisoare și document adresate tuturor șefilor de delegații naționale», semnând peste 120 de cazuri de persoane sau familii cărora autoritățile din RSR nu le acordă autorizația de a părăsi România. Printre aceștia: Părintele Gheorghe Calciu, și scriitorul Dorin Tudoran. Pentru acesta din urmă *LIGA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ÎN ROMÂNIA (LDHR)* din Paris a lansat un apel semnat de numeroși oameni de cultură din Europa și America.

Reprezentantul ambasadei RSR din Koln, căruia *ASOCIAȚIA INTERNAȚIONALĂ PENTRU DREPTURILE OMULUI*, de la Frankfurt i-a cerut informații în legătură cu situația scriito-

rului Dorin Tudoran care a declarat, cum se știe, greva foamei la 15 aprilie, a răspuns că: «În RSR nu se află nici un scriitor cu acest nume și nimeni care ar face greva foamei!»...

LIGA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ÎN ROMÂNIA (LDHR)

P.B. 0507, 75327 Paris Cedex 07

Anunță Adunarea generală pe 29 mai 1985, de la orele 18 la 20 în rue Jean Dolent, 75014 Paris, metro Saint Jacques, la sediul FIDA.

Ordinea de zi:

Dare de seamă a președintelui, dna Sanda Stolojan; dare de seamă a secretarului general, dna Maria Brătianu; dare de seamă a trezorerului, dl. D. Bosnief-Paraschivesco, alegerea unui membru în birou (trezorer) și darea de seamă a diferitelor grupe de lucru.

eliberarea din închisoare a tînărului Radu Filipescu. Ei au prezentat în acest sens o petiție adresată autorităților românești, elvețiene și internaționale care a fost semnată de toți participanții.

La încheierea manifestației, N. Zumbstein, președinta CIPEDH a făcut cunoscut asistenței că, în urma campaniei întreprinsă de forul internațional pe care-l conduce, autoritățile elvețiene au acceptat ca cei sosiți pînă la 31 Decembrie 1984 să rămîna în Elveția pe care o pot părăsi doar la inițiativa lor.

Printr-o moțiune votată în unanimitate de participanți, CIPEDH va cere autorităților române eliberarea imediată a lui Radu Filipescu și a tuturor celorlalți deținuți politici din România.

Printr-o altă moțiune s-a cerut elibe-

rarea din România a preotului Gheorghe Calciu, căruia autoritățile elvețiene i-au dat permisiunea stabilirii în Confederație, precum și a scriitorului Dorin Tudoran.

În Amfiteatrul Roullier unde erau arborate drapelul românesc și cel elvețian, figurau două mari hărți ale României pe care se puteau vedea locurile de detenție din țară, marcate prin becuri care se aprindeau intermitent. În hol, bogatul stand cu cărți, memorii și manifeste care descriau gulagul românesc și care cereau eliberarea imediată a prizonierilor de opinie din țară precum și cu materiale cum ar fi cel referitor la poziția Românilor Liberi asupra *Politicii externe a regimului de la București*, a fost literalmente luat cu asalt de public.

Dinu ZAMFIRESCU

= PENULTIMA ORĂ =

Se spune că atunci când Ceaușescu se întoarce "pe calea aerului" în țară se întreprind toate zborurile interne cu 5 ore înainte, iar zborurile internaționale sînt deviate în afara României pînă la aterizarea primului aviator al țării.

Se pare că sumele - în valută - sînt detul de pipărate pentru a obține traseele deviate ale companiilor străine.

Nu știm cum se procedează cu păsările...

În cadrul emisiunilor de televizor, fragmentele în care apare cuplul prezidențial sînt date, din indicații superioare, numai în alb-negru. Nu din modestie e abolită culoarea, probabil că nu se pretează la un retuș eficient.

Dilema lui Bulă: Să moară iarna de frig sau vara de foame?

NATURALIZARI

"Journal Officiel" din 4 și 12 mai publică numele următoarelor persoane de origine română care au obținut naturalizarea franceză: Herman Levy, născut la București; Henriette Manasse (n. Isaia), născută la București; Alexandru Peretz, născut la București; Rascol Ioana Marcela, născută la București; Viorica Rascol (n. Frățilă), născută la Blaj; Sorin Robertino Rascol, născut la București; Simona Rascol, născută la Tur nu Măgurele; Cătălin Felix Rascol, născut la Mărăcineni; Cezar Antonio Rascol, născut la București și Francois Juliana Rascol, născută la Rennes.

RUGĂM PE CITITORII NOȘTRI CARE NE TRIMIT MATERIALE SPRE PUBLICARE REFERITOARE LA DIVERSE EVENIMENTE, SĂ NI LE TRIMITĂ ÎN AȘA FEL ÎNCÎT SĂ NE AJUNGĂ CU CEL PUȚIN 5 ZILE ÎNAINTE DE FIECARE 6 și 21 ALE LUNII RESPECTIVE, PENTRU A LE PUTEA INSERA ÎN REVISTĂ.

**Abonați-vă
la LUPTA !**

ANUNȚ

Pe 5 mai a avut loc la "Casa Românească" o reuniune de matematicieni și fizicieni români din diaspora care au constituit un grup de lucru al "Casei Românești" pentru rezolvarea problemelor specifice din domeniile fizicii și matematicii. La acest grup au aderat: Ion Filotti - matematician-informatician, Basarab Nicolescu - fizician teoretician, Dimitrie Cădere - fizician în domeniul semiconductoriilor, Mihai Brâncovan - matematician, Adrian Roșu - matematician, Mihai (Buia) Sturdza - informatician, Ion Alexandru Ghika - fizician în probleme de fizică atomică și fizica plasmei.

Cei interesați în domeniile respective se pot adresa CA-SEI ROMÂNEȘTI, responsabilul grupului fiind Ion Alexandru Ghika.

Amintim cititorilor noștri că în această lună se împlinesc doi ani de cînd RADU FILIPESCU a răspîndit manifestele în care-i chema pe locuitorii Bucureștiului să iasă în stradă, în duminicile lunii mai pentru a-și exprima nemulțumirea împotriva "conducerii catastrofale a lui Ceaușescu". "Duminica să devină ziua revoltei noastre pînă vom merita o viață mai bună", scria Radu Filipescu.

Radu Filipescu a fost arestat și condamnat la 10 ani închisoare. Se află la Aiud, cu un regim extrem de sever, fără drept la vizite, scrisori și pachete.

Din 15 aprilie, scriitorul DORIN TUDORAN face greva foamei în locuința sa de la București. Nimeni nu poate lua legătura telefonică cu el și nimeni nu se poate apropia de casa în care locuiește.

În sprijinul lor, fiecare dintre noi poate să scrie personalităților politice, culturale, eclesiastice, științifice din țara în care se află, cerîndu-le să intervină pentru liberarea și venirea lor în Lumea Liberă.

CASA ROMÂNEASCĂ

Pe 25 mai, la orele 17 va avea loc a treia conferință a Drei A. M. TUDURI, din ciclul "Histoire des Roumains".

Pe 1 iunie la orele 15 va avea loc "Cursul de civilizație veche indiană" al prof. CICERONE POGHIRC.

Adresa Casei Românești este: 15 rue de Flandre, 75019 Paris. Metro: Stalingrad. Tel. 240 46 08.

ASOCIAȚIA ROMÂNĂ DIN NORD-VESTUL GERMANIEI

Aduce la cunoștință că Sf. Sa Mircea Domitriu, preot misionar al Episcopiei Ortodoxe Române din Europa Occidentală va oficia Sfînta Liturghie de DUMINICĂ 26 MAI 1985, orele 10,30, în Biserica Ursulinelor, Machabaerstr. 41, 5000 Koln 1, în apropiere de gara centrală.

Pe 14 mai 1985 s-a născut MARIA ALEXANDRA NATHALIE BARBARA, fiica doamnei Barbara Spooner și a domnului Ion Galleriu.

Urăm întregii familii fericire și mult noroc!

PAUL DANINGTON

anunță expoziția personală intitulată:
"THE TWILIGHT ZONE"
(zona crepusculară)

care va avea loc între 20 și 26 mai 1985
între orele 10 și 21, la atelierul pictorului:
11 rue Lafayette - 75009 Paris

D E C E S E

Dora Szasz, Ghiduc Lazăr; Virginie Băltărețu; Veronica Călinescu (Vintilă); Maria Predoiu; Marieta Alexandrescu; Adriana Petrescu-Petrovici; Ion Scărlătescu; dr. Bad Ioan Eugen; Margareta Opran; Maria Mărăcine; Zeldă Schonfeld; col. (r) Pavel Bassarabescu; Mihai Lăpușneanu; Mihaela Diaconu; Petre Anastasescu; Virginia Gavrilescu; Ileana Ludu; prof. Adrian Filip; Coca-Boca Ceruleanu; Gh. Băltescu; Mya Vultur; Coriolan Gh. Lupu; Dinu Păuna; Ionuț Căciulă; dr. Teofil Zehan; Pelaghia Filimon; Mihai Diaconescu; Ion Dumitrescu; preot Vasile Alecsandrescu; Cornelia Zagoncanu; Maria Turcu; Ionel Bărbuceanu; Dumitru Gîrgoraș; Vladimir Capmare, la 82 de ani; Rada Boboc; Elisabeta Penciulescu; Soceanu Valentin; Eugen Chițu; Gheorghiu Roger-Nidus; Doru Sitaru; Nicolae Tiu; Alexe Nicolae; Jean N. Dumitrescu la 96 de ani; Ion Bratu; Antoaneta Roman; prof. Nicolae Gheorghiu; Nicolae Eftimescu; Nichita Tomescu; ing. Ileana Mustea; ing. Nicolae Vasile Voiculescu; Maricica Ciuciu, la 92 de ani; Eugenia Florescu; preot Victor Iliescu; prof. Petre Vasilescu; Maria Rebegea (Mery Modista); Constantin Stănescu; Andrei Cațichi; Anastasie Condache; Ștefan Laurențiu Laios; Anton Viziru; Maria Ulea; Gavril Pincovici; Gh. Sosoacă; Lelia Pancu (Lungu); Alexandru Bogdan; Elena Petrescu Petrila; Radu Aurel; Ludmila Harea; Sofia Cîrciumărescu; Lenuța Grecu; Cîripescu Teodora; Vasile Oaste; dr. Felix Tudoran; Maria Minculescu; Andrei Scully; Mihaela Marinescu; dr. Luminița Davidescu Wolf; Ioan (Gioni) Dumitrescu; Neli Cruceru; Gherase Alexandru; dr. Simion Tibrea; Culea Nicolescu Elena; ing. Ilie Gh. Rădulescu; prof. Iulian Nica; Marinescu Ana; ing. Vasile Stegaru; dr. Pite Constantinescu; Ionică Tujan; Alexandru Crăiniceanu; presbitera Caliope Iliescu; Ariana Mocanu; Marius Gabriel Măciucă; prof. Napoleon Constantinescu

le combat

Directeur : Mihai Korné

22/05/85

NUMÉRO 38

TARIF D'ABONNEMENT ANNUEL

En Francs Français :

FRANCE
EUROPE

FRF 200
FRF 250

Par avion :

AFRIQUE
AMÉRIQUE DU NORD
ISRAËL
AMÉRIQUE DU SUD
AUSTRALIE

FRF 300
FRF 300
FRF 300
FRF 350
FRF 350

En d'autres monnaies, le tarif est majoré des frais bancaires d'encaissement comme suit :

DEM 100 - CHF 90 - GBP 25
USD 45 ou équivalent
USD 45 ou CAD 53
SHEKEL 2560
USD 51 ou équivalent
DOLLAR AUSTRALIEN 60

125, Bureaux de la Colline - 92213 St-Cloud - France
Téléphone : (33-1) 602.29.29 - Téléc 270152F
Commission Paritaire N° 65481 - C.C.P. : 11 341 71 A Paris

LE 8 MAI AU PARLEMENT EUROPEEN

Indiscutablement, l'anniversaire de la fin de la 2ème guerre mondiale a été une occasion pour les Européens de l'Ouest et les Américains de souligner le succès de leur alliance, le progrès économique et leur volonté commune de défendre et de promouvoir la liberté. Cela a été également une occasion pour proclamer que les peuples de l'Europe du Centre et de l'Est (URSS) ne sont pas oubliés et de formuler les objectifs de la politique occidentale dans ce domaine. Pour illustrer la position de l'Europe occidentale et des Etats Unis, nous publions des extraits des discours faits par le Président du Parlement Européen et le Président des Etats Unis.

Le Président Ronald Reagan

...Je suis venu vous dire que, comme il y a quarante ans, l'Amérique souhaite toujours l'unité de l'Europe. Pour nous, une Europe puissante et unifiée n'est pas une rivale mais un partenaire plus fort. Dans la superbe «Déclaration d'Interdépendance» qu'il avait prononcée il y a vingt-trois ans dans l'Independence Hall de Philadelphie, John F. Kennedy avait fait de cet objectif l'un des piliers de la politique américaine de l'après-guerre ; dans cette optique, le Nouveau Monde et l'Ancien étaient les deux colonnes jumelles appelées à soutenir la grande communauté démocratique. Pour nous autres Américains, l'unité européenne demeure l'une des forces essentielles au service de ce processus historique. Nous sommes en faveur de l'expansion de la communauté européenne ; nous accueillons favorablement l'entrée de l'Espagne et du Portugal au sein de cette communauté, car par leur seule présence, ils renforcent l'Europe et une Europe plus puissante affermit tout l'Occident.

...Nous vivons dans un monde divisé, complexe, dangereux. Il est pourtant à même de nous procurer tous les biens spirituels et matériels dont nous avons besoin si nous avons le courage et l'assurance nécessaires pour relever le défi de l'histoire.

Nous, Occidentaux, devons nous montrer reconnaissants des biens dont nous jouissons : la paix, la prospérité et la liberté. Pour que nous soyons à même de les préserver au profit de nos enfants et de nos petits-enfants, les dirigeants actuels doivent faire preuve de la détermination et de la clairvoyance qui furent celles de Churchill, Adenauer, De Gasperi et Schuman. Ils devaient, quant à eux, reconnaître une Europe démocratique à l'ombre de la puissance soviétique. Notre mission, à certains égards encore plus redoutable, consiste à sauvegarder la paix, face à une Union Soviétique encore plus puissante, à restaurer une plus grande stabilité dans nos rapports avec l'URSS et vivre ensemble dans un monde où puissent s'épanouir les valeurs auxquelles nous tenons.

Les dirigeants et les peuples de l'Europe d'après-guerre ont su tirer l'enseignement des échecs du passé. Ils ont appris qu'une politique de paix à tout prix nourrit l'agression et que la faiblesse passe aisément pour de la provocation. Pour notre part, nous pouvons tirer la leçon du succès de nos prédécesseurs. Nous savons qu'il est possible de décourager la guerre et l'agression, et que les nations démocratiques sont capables de faire preuve de la détermination voulue, de consentir les sacrifices nécessaires et d'appliquer la politique cohérente indispensable pour rendre cette mission crédible.

...Les Etats-Unis ne cherchent pas à modifier le système soviétique, et ne cherchent pas non plus à mettre sa stabilité en danger. Mais, dans le même temps, ils s'opposent à toutes les tentatives soviétiques en vue d'user de la force à l'encontre

d'autres nations, de les menacer de recourir à la force ou d'imposer leur système par la force.

Enfin, j'espère que les dirigeants de l'URSS en viendront à admettre qu'ils n'ont rien à gagner à tenter d'obtenir la suprématie militaire ou d'étendre leur domination par la force, mais qu'ils peuvent tirer un profit considérable s'ils se joignent à l'Occident pour réduire les armements et entrer dans la voie de la coopération.

...Cependant, au moment même où nous nous lançons dans une nouvelle série d'efforts afin d'instaurer un dialogue fructueux avec Moscou, divers incidents nous rappellent que nous nourrissons des conceptions essentiellement différentes sur l'humanité, les droits de l'homme et la valeur de la vie humaine.

...Nous autres Occidentaux avons fort à faire, et nous devons travailler en commun. Nous devons rester unis face aux tentatives visant à nous diviser ; nous devons rester forts face aux manœuvres tendant à nous affaiblir. Nous devons nous rappeler que notre unité et notre force ne sont pas simplement le fruit d'une identité de vues entre des pays alliés. C'est la conséquence naturelle d'un amour commun pour la liberté.

Nous ne nous faisons guère d'illusions sur la possibilité d'une convergence entre le système communiste et les sociétés libres de l'Occident. Nous prévoyons une compétition idéologique de longue durée. Il nous appartient à nous Occidentaux de décider si oui ou non nous mobiliserons les ressources, les idées et l'aide nécessaires pour rivaliser avec l'Union Soviétique dans le tiers monde. Nous avons beaucoup de choses en notre faveur, notamment l'expérience des Etats qui ont tenté d'appliquer le régime marxiste et qui veulent changer de système.

Nous ne souhaitons imposer notre mode de gouvernement à quiconque et nous n'avons pas de recettes miracles pour guérir tous les maux. Mais nos idéaux de liberté et de démocratie, nos systèmes économiques ont montré qu'ils étaient capables de satisfaire les besoins de notre peuple. Nos adversaires ne peuvent offrir à leur population que la stagnation économique et le pouvoir corrompu d'un Etat et d'une bureaucratie partisane incapables, en fin de compte, de combler ses aspirations matérielles et spirituelles.

Je tiens à réaffirmer devant les Européens la constance du dessein américain. Nous nous sommes tenus à vos côtés tout au long de deux longues guerres. Nous avons été avec vous pendant quarante années d'une paix parfois difficile à sauvegarder. Nous sommes à vos côtés aujourd'hui car, comme vous, nous sommes toujours attachés aux idéaux de l'Occident : la liberté, l'indépendance et la paix. Ne permettons à personne d'en douter.

Les Etats-Unis ne sont pas seulement attachés à leur association avec l'Europe - notre pays souhaite que soit recréée une

Le Président Pierre Pflimlin

...Mais il ne s'agit pas de nous complaire dans une sorte d'autosatisfaction. Reconnaissons nos limites. Nous ne représentons ici qu'une partie de l'Europe. Il est des peuples aussi authentiquement européens que les nôtres qui ne peuvent pas prendre place dans notre Communauté. Dresde et Varsovie, Prague et Budapest sont des villes aussi européennes que nos dix capitales. La réunion de tous les peuples européens apparaît aujourd'hui comme une utopie. Mais personne ne peut nous interdire de rêver d'une Europe tout entière unie pacifiquement. Les grands progrès de l'humanité furent souvent des utopies devenues réalité. Les eules armes dont disposent les utopistes sont de l'ordre de l'esprit. Puisseons-nous faire en sorte que nos sociétés, malgré leurs imperfections, apparaissent comme l'incarnation de l'idéal de liberté et de justice dont nous nous réclamons.

...Le monde n'attend pas seulement de nous des aides matérielles en faveur des plus démunis. Héritiers d'une civilisation dont l'humanisme, qu'il soit d'inspiration chrétienne ou d'inspiration rationaliste, est une composante essentielle, nous avons le devoir d'élever notre voix toutes les fois que les droits de l'homme sont menacés quelle que soit la couleur des régimes auteurs de ces violations. Certains nous reprochent une ingérence dans les affaires intérieures de tel ou tel pays. D'autres font observer que nos protestations sont vaines. Il arrive cependant que sous la pression de l'opinion publique dont nous sommes les porte-parole certains aient la vie sauvée, d'autres retrouvent la liberté. Mais de toute manière nous ne pouvons pas pratiquer la complicité du silence. Notre Europe se trahirait elle-même si elle n'était pas l'Europe des droits de l'homme...

Europe européenne plus vaste et plus authentique. Il désire vivement voir cesser la division artificielle de l'Europe.

Nous ne refusons à aucune nation son droit à la sécurité. Nous partageons les aspirations de tous les peuples d'Europe - liberté, prospérité et paix. Mais lorsque des familles sont séparées et que les populations ne sont pas autorisées à maintenir des contacts normaux sur les plans humain et culturel, il se crée une tension internationale. Il ne peut y avoir de paix durable et sûre que dans un système où tous les Etats jouissent pleinement de leur souveraineté et de leur sécurité.

C'est la raison pour laquelle nous soutenons et encourageons le mouvement en faveur des idéaux sociaux, humanitaires et démocratiques en Europe. Ce n'est pas une question de frontières, il s'agit de protéger le droit dont dispose toute nation de conduire ses affaires selon les vœux de son peuple. Comme les autres, le problème de la division de l'Europe doit être résolu par des moyens pacifiques. Proclamons à nouveau notre attachement au respect total de l'Acte final d'Helsinki, sous tous ses aspects.

Dans notre désir d'encourager la démo-

(Suite de la Page 1)

cratie, n'oublions pas que chaque pays doit lutter pour elle dans les limites de sa culture ; les démocraties naissantes ont des problèmes particuliers et, à ce titre, elles ont besoin d'une aide spéciale. Ces nations dont les institutions démocratiques sont toutes neuves et qui n'ont pas encore en elles une confiance profondément ancrée ont besoin de nous. Il faut qu'elles bénéficient d'une communauté de fait avec leurs pairs, les autres pays démocratiques vers lesquels elles pourront se tourner si elles souhaitent un soutien ou simplement un conseil.

Dans le discours que j'ai prononcé devant le Parlement britannique en 1982, j'ai dit qu'il fallait que les gouvernements démocratiques répandent à travers le monde leur message de démocratie. J'ai déclaré soutenir l'effort du Conseil de l'Europe en vue de réunir à cet effet les délégués provenant des 21 nations. Le résultat de cette conférence, l'«Initiative de Strasbourg», est très encourageant.

Dans notre pays, nous avons lancé un grand effort visant à renforcer et à promouvoir les idéaux et les institutions démocratiques. Suivant un schéma adopté tout d'abord par la République fédérale d'Allemagne, le Congrès des Etats-Unis a approuvé la création d'un Fonds national pour la Démocratie. Cette organisation a mis sur pied des instituts du travail, des affaires et de la politique qui se consacrent à des programmes de coopération avec les forces démocratiques à travers le monde. J'espère que les autres démocraties se joindront à cet effort et apporteront à cette cause leur sagesse et leurs talents.

Vous avez créé en Europe occidentale une communauté démocratique multinationale garantissant la libre circulation des personnes, de l'information, de la culture et des biens. Tous les citoyens de vos pays sont libres de se déplacer comme ils l'entendent, libres de partager leurs idées et leur civilisation. Je nourris l'espérance, notre commune espérance, que, en ce vingt-et-unième siècle, dans quinze années seulement, tous les Européens, de Moscou à Lisbonne, seront libres de circuler sans passeport et que ce flot de citoyens et d'idées entraînera tout le reste de l'Europe. Je forme le souhait fervent qu'en ce nouveau siècle, il n'y ait qu'une seule Europe libre.

Je ne les crois pas ceux qui m'ont dit que les peuples d'Europe se sentaient paralysés ou pessimistes. Et je voudrais leur dire ceci : Europe, très chère Europe, tu es plus grande que tu ne le penses. Tu es la gardienne des trésors de la pensée et de la culture occidentales, tu as engendré ses idéaux et sa foi.

...Hommes de l'Occident vous formez une Europe sans illusions, une Europe fortement enracinée dans les idéaux et les traditions qui ont fait sa grandeur, une Europe libre, dégagée de tous liens avec une idéologie en faillite. Vous formez aujourd'hui une Europe nouvelle, prête à accueillir le nouveau siècle - une communauté démocratique qui peut revendiquer de nombreux titres de gloire.

En réponse au Président Reagan, le Président Pierre Pflimlin a clôturé la séance solennelle par ces mots : «Au nom de l'immense majorité de cette assemblée et des peuples que nous représentons, je vous remercie Monsieur le Président».

L'Association pour la Russie Libre, B.P.1195 -16 - 75764 Paris Cedex, organise le Samedi 1er Juin 1985 entre 14 h. et 20 h. 167, av. Charles-de-Gaulle 92200 Neuilly Métros : Sablons ou Pont-de-Neuilly, une journée de discussions avec la participation de JM.Benoist, D.Sesemann, P.Rigoulot, JM.Varaut, A.Shiffrin, JC.Chesnais, P.Arnaud, S.Vari, V.Berelowitch, Y.Belov et A.Kriegel.

Les Européens du Centre et de l'Est (URSS) étaient également présents à Strasbourg le 8 mai.

A 9 heures du matin une messe oecuménique a été célébrée par des prêtres ukrainiens catholiques et orthodoxes en l'Eglise Sainte Sophie de Strasbourg. Parmi les participants, il y avait M. Jean-Marie Daillet, député de la Manche à l'Assemblée Nationale, M. Bas, représentant M. Mallet, député au Parlement Européen, des membres du European Liaison Group de Londres et du Groupe de Paris ainsi plus de 100 personnes faisant partie de la communauté ukrainienne de la région de Strasbourg.

Le père Kohut a rappelé aux participants un autre 40ème anniversaire, celui du 10 mai 1945 lorsque l'Eglise orthodoxe uniate d'Ukraine a été interdite par Stalin, deux jours seulement après la signature de la capitulation sans conditions de l'Allemagne nazie.

Dans l'allocution qu'il a fait après la fin de la messe, M. Jean-Marie Daillet a déclaré :

...«Vos peuples ont participé, au prix des plus grands sacrifices, à cette victoire tant désirée, à ce juste combat contre une incarnation infernale de l'Antéchrist, l'Esprit du Mal que le génie d'un Jérôme BOSCH lui-même ne peindra jamais dans toute son horreur, et dont l'Europe a été délivrée».

Pourquoi faut-il que toute l'Europe n'ait pas, pour autant, été libérée ? Nous connaissons tous la réponse : pour abattre l'hitlérisme, les démocraties n'étaient pas seules. Le 22 juin 1941, l'attaque de la Wehrmacht contre l'URSS faisait de Staline l'allié objectif des puissances occidentales. Tout le drame, noué bien plus tôt, dans les années qui suivirent la révolution d'octobre, fut consommée dans cette conjonction fatale, aggravée de la faiblesse d'hommes d'Etat qui ne surent rien imposer au maître cynique de l'URSS.

Quoiqu'il en fût de ses causes, nous savons les effets de la dictature implacable des communistes soviétiques, grâce d'abord aux survivants parmi d'innombrables martyrs, grâce aussi à ces admirables combattants de la liberté - Chrétiens, Juifs, Agnostiques - qui, en URSS même, dans les groupes dits d'Helsinki, ont essayé d'utiliser en faveur des Droits de l'Homme l'Acte Final de la C.S.C.E. et, pour cette raison, sont les cibles du KGB... Il a clôturé son discours en rappelant à l'audience le martyr du Cardinal ukrainien Slipyi qui a vécu en prison et est mort en exil.

Une délégation d'Européens du Centre et de l'Est (URSS) formée par MM Grocholski (Pologne), Korné (Roumanie) et Mytrowitch (Ukraine), membres du European Liaison Group ainsi que du Groupe de Paris, ont été reçus par la suite au Parlement Européen par des membres du Parlement représentant différents partis politiques, et ont discuté avec eux des actions à entreprendre. Ils ont également remis une lettre destinée au Président du Parlement Européen dont nous publions ci-dessous le texte :

Monsieur le Président,

Au Service Oecuménique en l'église de Sainte Sophie à Strasbourg, en ce jour de l'anniversaire de la victoire en Europe, les représentants des Pays de l'Est Européen ont prié pour une Europe libre et unie dans toute son étendue - de l'Atlantique à l'Oural.

La victoire de 1945 était notre défaite, car nous sommes passés d'un joug totalitaire à un autre.

Nous venons au Parlement Européen aujourd'hui pour vous féliciter de votre paix et prospérité, mais aussi pour vous prier de ne pas oublier l'Europe de l'Est. Une Europe tronquée n'est pas viable ! Nous ne sommes pas libres, l'Europe Occidentale reste menacée.

Dans l'après-midi, les délégués ont suivi le discours du Président Reagan avec de très nombreux journalistes qui s'étaient rendus au Parlement Européen à l'occasion de cette commémoration solennelle.

TROIS MESSAGES

par Mihaï Korné

Le 40ème anniversaire de la victoire sur le nazisme est apparu comme un événement controversé à la suite des messages différents qui ont été formulés.

Le premier avait de profondes implications morales. Il a été transmis par Elie Wiesel, un Européen du Centre d'origine juive hongroise, né en Roumanie, victime de l'Holocauste. Il s'était adressé au Président des Etats Unis pour lui dire que la réconciliation entre d'anciens ennemis ne peut mettre sur le même plan ceux qui ont été les victimes et ceux qui ont commis les crimes contre l'humanité. Ce message ne s'adresse pas uniquement au passé mais également au présent et l'avenir, à ceux qui sous un autre système totalitaire, le système communiste, commettent des crimes contre l'humanité en Europe du Centre et de l'Est (URSS) et ailleurs.

Le second n'a pas été formulé par des hommes mais par le cimetière de Bittburg où, comme dans d'autres cimetières la terre accueille en paix ceux qui sont morts, qu'ils soient bons ou mauvais, parce que les faits de la vie et de la mort peuvent difficilement séparer le bien du mal dans des temps terribles où le mal s'étend sans limites. C'est une raison de plus pour combattre le mal dès le début, avant qu'il ne s'étende et qu'il ne persiste.

Le troisième message a été politique. Il a été formulé par le Président américain pendant sa visite en Europe et il a rattaché la réconciliation des anciens ennemis à une politique de longue haleine pour l'avenir. Quoique son discours de Strasbourg du 8 mai, n'ait pas joué d'un large écho dans la presse, il a reçu une approbation inhabituelle au Parlement Européen. Des torrents d'applaudissements répétés (23 en 43 minutes) de la part d'une immense majorité, a salué le discours de Ronald Reagan. Au moins aussi significatifs furent ceux qui restèrent silencieux, ceux qui protestèrent, qui chahutèrent et les près de deux douzaines qui ont quitté l'hémicycle. Les minoritaires comme les majoritaires, étaient conscients qu'il s'agissait d'un discours des plus importants qui donnait les grandes lignes de la politique des Etats Unis à l'égard de l'Europe pour les années à venir.

Cette politique est basée sur le soutien américain à l'unification de l'Europe dans l'optique qu'ensemble, l'Europe et l'Amérique devront promouvoir la démocratie dans le monde. Pour atteindre cet objectif, les Etats Unis ont compris qu'ils ont le devoir d'empêcher par leur propre force l'Union Soviétique d'accroître son arsenal militaire et de la contraindre à adopter en commun avec les Etats Unis une politique de désarmement réel.

Quoique les Etats Unis n'aient point l'intention de changer le système soviétique de l'extérieur, ils ont affirmé l'espoir que dans les prochaines décennies la liberté et la démocratie vont s'étendre de l'intérieur sur toute l'Europe de manière à ce qu'au 21ème siècle tous les Européens, de Moscou à Lisbonne, puissent voyager librement sans passeport, et que cette libre circulation de personnes et d'idées puisse inclure l'autre moitié de l'Europe pour qu'il n'y ait en fin de compte qu'une seule Europe libre.

Quoi que ceux qui doivent réaliser ces objectifs ultimes ce soient les Européens eux-mêmes et en premier lieu nous-mêmes, Européens du Centre et de l'Est (URSS), le message de soutien de la part des Etats Unis a une signification énorme pour chacun d'entre nous.

Y-a-t-il réellement contradiction entre ces trois messages ? N'expriment-ils pas plutôt des idées morales, existentielles et politiques de vie dans un monde libre - un monde qui doit s'étendre en premier lieu vers l'Europe du Centre et de l'Est (URSS) de manière pacifique mais irréversible !